

Arrest

**nr. 50 610 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010 en 20 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 februari 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Verzoekster legde, ter onderbouwing van haar aanvraag, een werkgeversattest neer waaruit bleek dat zij op 10 mei 2010 in dienst trad bij de BVBA Globus.

1.3. Op 1 juni 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. Verzoeker diende op 15 juni 2010, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving. Hij werd ingevolge dit verzoek op 2 juli 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 juli 2010 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (Z., M.)
(...)”*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing:*

Betrokkene verkreeg op 01.06.2010 een verklaring van inschrijving (E-kaart) op basis van tewerkstelling bij de firma 'Globus bvba'. Zij legde een werkgeversattest dd. 29.01.2010 voor en hierop staat vermeld dat zij op 10.05.2010 aan de slag zou gaan. In het dossier bevinden zich echter elementen waaruit blijkt dat betrokkene niet meer aan de in artikel 40 §4 (wet 15.12.1980) gestelde voorwaarden voldoet als werknemer. Uit verder onderzoek van het dossier is gebleken dat voor 'Globus bvba', bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Gent op 11.05.2010, het faillissement werd vastgesteld (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 21.05.2010). Dit was dus vóór dat betrokkene zich bij de gemeente aanmelde om haar elektronische verblijfskaart in ontvangst te nemen. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt dat de firma, waarvan zij een werkgeversattest ontving, reeds failliet was. Ook niet op 01.06.2010 bij ontvangst van haar E-kaart. Het voorgelegde document nl. het werkgeversattest dat van doorslaggevende aard was voor de toekenning van het verblijfsrecht is ook niet authentiek gezien de betrokkene ook nooit werd gemeld als werknemer in het personeelsbestand van de sociale zekerheid (dimona). Betrokkene slaagde er op die manier in de Belgische autoriteiten te misleiden en van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-ers gebruik te maken.

Zij heeft dus valse of misleidende informatie gebruikt die van doorslaggevende aard zijn geweest om zo het verblijfsrecht te bekomen.

Op basis van art 42 septies (wet 15.12.1980) dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 juli 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 11 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (Z., D.)(...)”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter,§1,1 ° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht van de echtgenote van betrokkene werd door Lang Verblijf ingetrokken op basis van artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg heeft betrokkene evenmin recht op verblijf.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“(…) De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het voorlaatste lid van de beslissing stelt: Zij heeft dus valse of misleidende informatie gebruikt, die van doorslaggevende aard zijn geweest, om zo het verblijfsrecht van betrokkene.

Verzoeker is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat zij valse informatie zou gebruikt hebben. Verzoeker is van oordeel dat dit een blote bewering is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoeker valse stukken zou gebruikt hebben, komt niet tot uiting in de motivering van de beslissing. Verzoeker kan zich tegenover deze beschuldigende uitslating van de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweren. Zij stellen botweg dat verzoeker valse stukken zou hebben gebruikt. Dit is helemaal niet zo. Verzoeker legt uit:

Verzoeker heeft op 29 januari 2010 (...) inderdaad volledig ter goeder trouw een werkgeversattest ontvangen van de zaakvoerder van de firma GLOBUS BVBA waarop vermeld werd dat zij aan de slag kon op 10 mei 2010.

Op 29 januari 2010 was er nog helemaal geen sprake van dat de BVBA GLOBUS failliet zou worden verklaard.

Uiteraard werd verzoeker niet ingeschreven in het personeelsbestand van de sociale zekerheid (Dimona) gezien verzoeker slechts aan de slag zou gaan op 10 mei 2010. Doch op 11 mei 2010 werd de BVBA GLOBUS door de rechtbank failliet verklaard. Indien verzoeker zou beginnen werken op 10 mei 2010 en de firma wordt failliet verklaard bij vonnis op 11 mei 2010 dan is het toch duidelijk dat op 10 mei 2010 de BVBA GLOBUS haar werkzaamheden heeft gestaakt. Derhalve werd verzoeker niet ingeschreven in de dimona gegevens. Dat kan haar niet ten laste gelegd worden.

Het besluit is:

- Het werkgeversattest is authentiek. Uit niks uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet zo zou kunnen zijn. De motivering dat het niet authentiek zou zijn i(s) een blote bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

- Op 10 mei 2010 is verzoeker niet aan de slag kunnen gaan gezien de firma bij vonnis van de rechtbank van koophandel een dag later zijnde op 11 mei 2010 failliet werd verklaard. Indien er vonnis was op 11 mei 2010 wil zeggen dat de zaak al voor 10 mei 2010 werd ingeleid op de rechtbank van koophandel waardoor de firma zijn activiteiten al had gestaakt.

Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat de firma die haar in januari 2010 in dienst wilde nemen failliet is gegaan. Het faillissement van de BVBA GLOBUS is een omstandigheid buiten haar wil om.

Het (is) nu aan de dienst vreemdelingenzaken om aan te tonen alwaar verzoeker valse of misleidende informatie heeft verspreid. Verzoeker heeft volledig ter goede trouw gehandeld. Zij had het nodige attest conform artikel 50 par. 1 1° Vb (KB 8 oktober 1981) om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw (wet 15 december 1980). De goede trouw wordt derhalve vermoed.

(De) overige argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken houdt evenmin steek. De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij op 1 juni 2010 niet kenbaar heeft gemaakt dat de firma, waarvan zij

een werkgeversattest ontving, reeds failliet was. Verzoeker antwoord hierop het volgende: de administratie heeft haar dat ook niet gevraagd op 1 juni 2010. Zij diende naar het loket te komen om haar elektronische kaart af te halen. Er werd haar niks gevraagd. Bovendien is het niet aan verzoeker om iets te zeggen dat haar niet gevraagd werd. Bovendien dien(t) de administratie op de hoogte te zijn van het failliet van de firma op 1 juni 2010. Het faillissement werd immers gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 21 mei 2010. Nadat de publicatie wordt geacht dat ieder er kennis van heeft. Zeker de administratie dient hiervan kennis te hebben. Ook hier kan verzoeker niks kwalijks genomen worden. Het is de administratie die op de hoogte dient te zijn, op een zorgvuldige wijze het Belgische Staatsblad lezen, ...

Het is aldus duidelijk dat de Dienst vreemdelingenzaken zijn motivering baseert op verkeerde feiten. De administratie gaat er aldus vanuit dat verzoeker misleidende of valse documenten zou hebben gebruikt. Dit komt aldus niet tot uiting in het administratief dossier. De administratie kan geen beslissingen nemen die gebaseerd zijn op blote beweringen

Aldus een beëindiging maken van het verblijfsrecht op grond van artikel 42 septies Vw kan niet door de beugel. De motivering hiervoor is niet voorhanden. De dienst vreemdelingenzaken doet hier duidelijk aan machtoverschrijding door te stellen dat verzoeker valse verklaringen zou hebben afgelegd en op deze wijze zoekt de administratie een artikel in de vreemdelingenwet o(m) verzoeker en haar echtgenoot hun verblijfsrecht te beëindigen.

Ten derde kan de beslissing beëindigen van het verblijfsrecht de toets met de redelijkheid niet doorstaan. Verzoeker is het slachtoffer van de economische malaise waarin dit land verkeerd. Verzoeker was vol vreugde en voldoening nadat ze wist dat ze op 10 mei 2010 aan de slag zou kunnen gaan. Gezien de BVBA GLOBUS in falen is gegaan is verzoeker op zoek naar een nieuwe job. Verzoeker is derhalve slechts 3 maanden zonder werk. Verzoeker, gezien ze op zoek is naar een nieuwe job en aldus een reële kans maakt om een job te vinden (het tegenovergestelde blijkt niet uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing) voldoet verzoeker nog steeds aan artikel 40 par. 4 1°.

Het is aldus onredelijk om een verblijfsrecht te beëindigen als verzoeker niet aan de slag kan gaan omwille van omstandigheden volledig buiten haar wil. Verzoeker heeft als werknemer geen medezeggenschap in de ondernemingen. De weg naar een echte economische democratie alwaar de productie middelen in handen zijn van de werknemers (de enigen die produceren) is nog ver af. Geen enkel redelijk handelend persoon zou het verblijfsrecht van verzoeker in een tijdspanne van 1 maand (de bestreden beslissing is genomen door de administratie op 6 juli 2010) beëindigen. Een redelijk handelend persoon zou verzoeker minstens nog een kans geven.

Een vierde argument is da(t) de administratie op een onzorgvuldige wijze heeft gehandeld. De administratie dient zijn gegevens op een zorgvuldige wijze te vergaren. Gezien het faillissement van de BVBA GLOBUS gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad op 25 mei 2010 diende de administratie hiervan op de hoogte geweest te zijn op 1 juni 2010, zijnde het tijdstip waarop verzoeker haar E-kaart heeft in ontvangst mogen nemen. Indien de administratie op een zorgvuldige wijze haar informatie had vergaard, had zij inderdaad op 1 juni 2010 dienen (t)e moeten weten (de administratie wordt geacht iedere dag door een leger ambtenaren het Belgisch Staatsblad te lezen) dat de BVBA GLOBUS failliet was.

Een maand later, op 6 juli 2010, komen aandragen met het feit dat verzoeker niks heeft gezegd op 1 juni 2010 terwijl er haar aan het loket niks werd gevraagd en waarbij bovendien geen tijd was om veel te praten gezien de lange wachttijden en rijen aan de loketten bij de gemeente voor vreemdelingen, zijn vijgen na Pasen. Dit argument kan dan ook niet gebruik(t) worden om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen op basis van artikel 42 septies Vw.

Besluit:

- De motivering is gebrekkig en wel op een wijze dat verzoeker zich niet kan verweren gezien zij beschuldigd wordt van fraude terwijl uit het bovenstaande duidelijk blijkt dat dit niet zo is.
- De beslissing onredelijk is gezien het faillissement buiten haar wil om is gebeurd
- De beslissing onzorgvuldig is gezien de administratie op de hoogte dient te zijn van wat er verschijnt in het Belgische Staatsblad.

Derhalve zijn er geen redenen aanwezig om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen op grond van artikel 42 septies Vw gezien di(t) artikel in casu geen rol speelt gezien verzoeker volledig ter goeder trouw, die vermoed wordt, heeft gehandeld.

Gezien de beslissing voor eerste verzoeker dient te worden vernietigd dient de beslissing van tweede verzoeker eveneens te worden vernietigd gezien deze beslissing onlosmakelijk is verbonden met de beslissing van eerste verzoeker."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) Verwerende partij merkt op dat het verblijfsrecht van de heer (Z.) geënt werd op dat van zijn echtgenote, mevrouw (Z.).

Verzoekster verkreeg op 1 juni 2010 haar E-kaart, tengevolge van haar tewerkstelling bij BVBA Globus. Zij had hiervoor een werkgeversattest voorgelegd waarop vermeld stond dat zij op 10 mei 2010 aan de slag zou gaan.

Op 11 mei 2010, zo bleek uit onderzoek achteraf, werd BVBA Globus echter failliet verklaard door de Rechtbank van Koophandel te Gent.

Verzoekster is derhalve nooit aan de slag kunnen gaan bij deze firma. Het lijkt desgevallend niet meer dan logisch dat zij op het moment van de ontvangst van haar E-kaart, die zij kreeg op basis van haar veronderstelde werk, dit doorslaggevend element, te kennen geeft aan verwerende partij. Verzoekster had echter alle belang bij het niet-melden van het faillissement, aangezien zij anders haar verblijfsrecht nooit zou bekomen hebben. Verzoekster heeft desgevallend wetens en willens verzuimt dit mee te delen, waardoor verwerende partij terecht tot de conclusie komt dat zij op die manier de Belgische Staat misleid heeft met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekster bewust deze informatie achterhield:

Zij diende op 19 februari 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende met daarop de vermelding dat zij binnen de drie maanden een werkgeversattest moest voorleggen. Zij was dus perfect op de hoogte van het belang van werk met het oog op verblijfsrecht.

Voor zoveel als nodig wijst verwerende partij op het feit dat het verzoekster toekomt om de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte te brengen van elementen die doorslaggevend zijn in het kader haar verblijfsrecht.

Een schending van art. 42septies van de wet van 15 december 1980 wordt niet aangetoond door verzoekende partij. Evenmin kan besloten worden tot een schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, nu alle motieven die aanleiding hebben gegeven de beëindiging van het verblijfsrecht eenvoudigweg te lezen zijn in de bestreden beslissing.

Voor zoveel als nodig, wijst verwerende partij op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet ten laste is van haar minderjarig Belgisch kleinkind en daarom niet kan genieten van het recht op vestiging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is

genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht" (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate dat verzoekers zich baseren op een schending van de rechten van verdediging, heeft verwerende partij de eer te verwijzen naar volgende rechtspraak:

"Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen" (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

"In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding" (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op het moment van de afgifte van de E-kaart, kon verwerende partij er vanuit gaan dat verzoekster weldegelijk aan het werk was, gezien het voorgelegde werkgeversattest. Er kan het bestuur niet verweten worden niet op de hoogte te zijn van het faillissement van BVBA Globus.

Verzoekster toont evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel aan, nu vaststaat dat zij de Belgische Staat misleid heeft met het oog op het bekomen van haar verblijfsrecht.

"De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt evenwel slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is desgevallend niet gegrond.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de heer (Z.) wordt niet betwist, aangezien diens verblijfsrecht geënt werd op dat van zijn echtgenote. Deze beslissing concludeert desgevallend terecht dat diens verblijfsrecht moet worden ingetrokken op basis van art. 42ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980."

2.3. In de repliekmemorie geven verzoekers te kennen te volharden in het middel.

2.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de eerste bestreden beslissing dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers kunnen ook niet voorhouden de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen nu zij deze weergeven en bekritisieren in het verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoekers aangeven dat de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen steek houdt en zij de correctheid van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat in casu toepassing kon gemaakt worden van deze wetsbepaling omdat verzoekster gebruik maakte van een vals stuk en het bestuur misleidde door, alvorens zij in het bezit gesteld werd van de door haar aangevraagde E-kaart, niet meedeelde dat de door haar aangebrachte inlichtingen op basis waarvan het bestuur een standpunt diende in te nemen niet actueel meer waren.

Verzoekers betwisten het feit dat het overgelegde werkgeversattest een vals stuk zou zijn en betogen dat deze stellingname van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet meer is dan een blote bewering. In dit verband moet worden gesteld dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier effectief geen gegevens blijken die toelaten te besluiten dat het werkgeversattest (bijlage 19bis) geen authentiek stuk zou zijn. Verweerder geeft enkel aan dat de BVBA Globus nooit aangifte heeft gedaan bij de diensten van de Rijks Sociale Zekerheid (dimona-aangifte) van het feit dat verzoekster op 10 mei 2010 in dienst trad. Uit het feit dat een werkgever deze verplichting niet nakwam kan evenwel niet zonder meer afgeleid worden dat een door deze werkgever ingevulde bijlage 19bis een vals document is.

Voorgaande vaststelling laat echter niet toe te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers tevens aangegeven dat hij misleid werd door verzoekster doordat deze hem een werkgeversattest overmaakte en hem vervolgens niet op de hoogte stelde van het feit dat zij niet effectief in dienst kon treden bij de werkgever die dit attest opstelde, omdat deze failliet verklaard werd. Verzoekers erkennen dat zij het bestuur niet op de hoogte brachten van dit gegeven. Aangezien verzoekster een verblijfsrecht opeiste op basis van een tewerkstelling in het Rijk kan derhalve niet worden ontkend dat verweerder misleid werd omtrent een gegeven dat van doorslaggevend belang was voor de beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster. Deze vaststelling volstaat op zich om de bestreden beslissing te onderbouwen en om een beroep te kunnen doen op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De stelling van verzoekers dat aan verzoekster niet werd gevraagd of het bedrijf waarvoor zij eerder aangaf te zullen werken niet failliet werd verklaard doet geen afbreuk aan het feit dat zij geen initiatieven ontwikkelde om verweerder op de hoogte te stellen van dit faillissement en dat zij verweerder bijgevolg in de waan liet dat de inlichtingen die vermeld stonden op het door haar overgelegde werkgeversattest, namelijk dat zij sedert 10 mei 2010 aan de slag was als werknemer bij de BVBA Globus, overeenstemden met de realiteit. Het gegeven dat het bestuur, op basis van de gegevens die vermeld waren in het Belgisch Staatsblad, had kunnen achterhalen dat de door verzoekster verstrekte inlichtingen niet meer actueel waren, laat ook niet toe te besluiten dat het standpunt van verweerder, dat het bestuur misleid werd door verzoekster doordat deze haar gewijzigde situatie niet kenbaar maakte, kennelijk onredelijk of onwettig is.

Aangezien één van de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is correct en draagkrachtig is, kan de (terechte) kritiek op een ander, overtollig, motief, niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun standpunt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding en dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

2.4.3. In zoverre verzoekers verder te kennen geven dat verzoekster nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en dat de eerste bestreden beslissing om die reden niet redelijk is, moet worden opgemerkt dat niet aan de hand van bewijskrachtige stukken werd aangetoond dat verzoekster *“op zoek is naar een nieuwe job en aldus een reële kans maakt om een job te vinden.”* De gratuite beweringen van verzoekers kunnen dan ook niet leiden tot de vaststelling dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De beschouwingen van verzoekers omtrent de economische toestand in België, hun betoog dat zij niet verantwoordelijk zijn voor het faillissement van de BVBA Globus en hun politiek-filosofisch discours laten evenmin toe een dergelijke schending vast te stellen.

2.4.4. Door voorts te betogen dat de beslissing tot afgifte van een E-kaart aan verzoekster op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen tonen verzoekers niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, geschonden werd. Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat, indien een beslissing waarbij een verblijfsrecht werd erkend tot stand kwam op basis van misleidende informatie die door het bestuur echter had kunnen achterhaald worden, het zorgvuldigheidsbeginsel zou verhinderen dat het bestuur alsnog toepassing maakt van een door de wetgever voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen op het ogenblik dat het bestuur vaststelt dat het misleid werd. De wetgever heeft een dergelijke beperking immers niet voorzien en het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangewend als een middel om afbreuk te doen aan de door de wetgever aan verweerder toegekende bevoegdheid om misbruiken te bestrijden en in te grijpen in het geval een beslissing gebaseerd is op misleidende informatie.

2.4.5. De Raad dient daarnaast nog te duiden dat verweerder terecht opwerpt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.4.6. Daar verzoekers enkel stellen dat de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat deze onlosmakelijk verbonden is met de eerste bestreden beslissing en er geen gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing werd aangevoerd is er geen reden om te besluiten tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK